



**Daf 109: A SHARECROPPER AND HIS FIVE SONS-IN-LAW**

**דף ק"ט: האָריס וחמשת חתניו**

A sharecropper is a person who works the land of an owner, but is different from a renter or lessee. While the tenant-farmer pays a fixed amount, the sharecropper and the owner agree to divide the crop yield by a prearranged percentage. Rabbi Yosef once had a sharecropper who was contracted to plant grapes in a vineyard. After some time, the sharecropper died and left behind five sons-in-law. The five men appeared before Rabbi Yosef and asked to continue as his share-croppers in place of their late father-in-law. But Rabbi Yosef did not agree and said to them: **"Your father-in-law was an individual sharecropper. He knew the responsibility was his alone and he certainly made sure to check that everything was done properly. But there are five of you. With every task, you will expect someone else to take care of what needs to be done. In the end, the vineyard would not be cultivated properly."** However, Rabbi Yosef did agree to compensate them for the enhancements their late father-in-law had made to the vineyard.



מעשה שהיה ברב יוסף שהיה לו אריס והוא סיכם איתו שהוא ישתול גפנים בכרם ויקבל חלק מן היבול. אחרי זמן מה מת האריס והותרו אחרי חמישה חתנים. חמשת החתנים באו לפני רב יוסף וביקשו ממנו להמשיך להיות אריסים במקום חותנם המנוח, אבל רב יוסף לא הסכים, הוא אמר להם: **"חותנכם היה אריס יחיד וידע שהאחריות עליו והוא בודאי היה בודק כל דבר שעשוי כראוי, אבל אתם חמישה, בכל דבר תסמכו אחד על השני שיסדר את הענינים, ובסופו של דבר הכרם לא יטופל כראוי. אינני מוכן שתהיו אריסים שלי", קבע רב יוסף, "אבל אני מסכים לשלם לכם תמורת ההשקחה שחותנכם השביח בכרם בעבודתו."**

**Daf 110: THE LOYAL LENDER**

**דף ק"י: המלוה הנאמן**

A borrower and a lender agreed that the lender would receive one of the borrower's fields and eat from its fruits for a fixed period and, thus, the debt would be repaid. The arrangement was recorded in a written contract.

מעשה בלווה ומלווה שסיכמו ביניהם שהמלווה יקבל את אחת הקרקעות של הלווה ויאכל מפירותיה זמן מסוים וכך יפרע החוב, וכך הם כתבו בשטר ההלוואה

After three years, the borrower said to the lender: "Return the field to me. The time we agreed for you to retain the field has passed." The lender replied: "What are you talking about? We agreed that the field would belong to me for five years. No less." When they appeared before *dayanim* (judges), the lender was told to produce the loan document, and if what he said was true, those words would be written there. The lender said he had lost the note. Now it was up to the *dayanim* to decide under whose stewardship the field will remain for the upcoming two years. What should be done?



אחרי שלוש שנים אמר הלווה למלווה: "החזר לי את השדה, כבר נגמר הזמן שסיכמנו שהשדה יהיה אצלי". ואילו המלווה טען: "סיכמנו שהשדה יהיה אצלי חמש שנים, לא פחות". כשבאו לפני הדיינים הם אמרו למלווה: "הוצא את השטר, ואם אמת כדברך יהיה כתוב בו שאתה זכאי להחזיק את השדה חמש שנים". אבל המלווה אמר שהשטר אבד לו. עתה על הדיינים להחליט אצל מי יהיה השדה בשנתיים הבאות. מה עושים?

Rabbi Yehudah ruled that in such a case the lender is believed, because if the lender were a liar, he could simply say: **"The field is mine.** Everyone knows I have been farming it for several years." Even if the borrower brings proof that the field had previously belonged to him/her, it would not help. Why? Because in Masechet Bava Batra we learn that someone who farms land for at least three years, without anyone objecting that the field was stolen, has a *chazaka* (right of possession) over that field. (In American law, this legal concept is known as "adverse possession.")

רב יהודה פסק שבמקרה כזה המלווה נאמן מפני שאם המלווה היה שקרן הוא היה יכול לומר: "השדה הזה שלי, שהרי הכל רואים שאני מעבד אותו כבר שנים אחדות". ואפילו אם הלווה יביא ראיה שלפני כן הוא היה שלו, זה לא יעזור לו, מפני שבמסכת בבא בתרא לומדים שאדם שמעבד שדה לפחות שלוש שנים ומעולם הבעלים הקודם לא מחה כנגדו שהוא גזל אותו - יש לו חזקה בשדה הזה.

**Daf 111: WAGE OF A HIRED LABORER**

A person is forbidden “to seize the wages of a hired laborer.” The wage of a hired laborer is the compensation received by a worker employed by another person. An employee must be paid his salary by the employer on the same day that the worker completes a job, if the employer has the means with which to pay.

The worker exerted himself, sweated and worked diligently on the job. He thinks: At the end of the day, I will receive my salary, and will have money to buy food for my family. If at day’s end, the employer approaches the worker and says: “Come back tomorrow, because I can’t pay you now,” the worker suffers a huge disappointment.

Therefore, the Torah forcefully warns against this situation. On this *daf*, we learn that this *issur*, prohibition, exists only if the worker requests their wages upon completion of the job. However, if the employee did not ask, then the employer has not committed any transgression in the event the employer does not pay immediately.



**דף קי"א: שכר שכיר**

אסור לאדם "לקבוע שכר שכיר". שכר שכיר הוא המשכורת של פועל העובד אצל אדם. באותו היום שהוא סיים את עבודתו, או אחת לחודש, או בכל מועד שנקבע בין המעביד לפועל - חייבים לתת לו את המשכורת, אם יש למעביד ממה לשלם.

אדם עבד יום שלם או תקופה מסוימת עבודה קשה. בסוף היום או התקופה הוא בא למעביד שאומר לו: "תבוא מחר, איני משלם עכשיו", איזו אכזבה תהיה לו.

משום כך התורה מזהירה להימנע מן מכל וכל. בדף זה לומדים שאיסור זה קיים רק אם הפועל מבקש מבעל הבית שישלם לו את שכרו, אבל אם הוא לא ביקש ממנו, בעל הבית אינו עובר איסור אם אינו משלם לו מיד.

**Daf 112: ONE WHO SEEKS TO TAKE FROM HIS FELLOW— BEARS THE BURDEN OF PROOF**

Many times, two people – even friends – argue about money. Reuven claims that Shimon owes him money and Shimon says he owes Reuven nothing. If the two cannot come to an agreement amongst themselves, they then approach a beit din to determine who will receive the money.

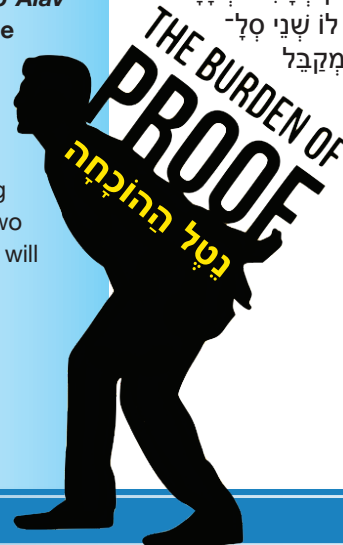
On this *daf*, we learn about an argument between a craftsman and a customer. The customer hired the craftsman to do a job. The craftsman claimed the customer promised to pay two silver coins for the work, while the customer claimed to have only promised one silver coin.

How do the *dayanim* (judges) determine whose claim to accept? In such a case, we apply the fundamental rule that says: “*HaMotzi Me’chavero Alav ha’Re’ayah*,” the person who seeks to take from his fellow bears the burden of proof. That is, someone who claims another person owes him/her money is obligated to bring proof of the legitimacy of their claim. If the claimant does not provide proof that the other person owes them money, the person making the claim is paid nothing. Now, the craftsman who wants to get money from the customer needs to bring evidence that s/ he is right and that the customer indeed promised to pay two silver coins. If the craftsman is unable to provide evidence, the customer will only have to pay one silver coin.

**דף קי"ב: "המוציא מחברו— עליו הראיה"**

בדף זה לומדים על ויכוח בין אוימן לבעל הבית. בעל הבית מסר לו עבודה והוא טוען שבעל הבית הבטיח לו בעד העבודה שני סלעים כסף, ואילו בעל הבית טוען: "לא נכון, הבטחתי לך סלע אחד בלבד".

לפי מה קובעים הדינים איזו טענה לקבל? במקרה כזה קיים כלל יסודי האומר כן: "המוציא מחברו - עליו הראיה". כלומר: מי שטוען שהשני חייב לו כסף, חייב להביא הוכחה שהוא צודק. אם אינו מביא הוכחה שהשני חייב לו כסף, אין משלמים לו כלום. מעתה האומן שרוצה להוציא כסף מבעל הבית זקוק להביא ראיה שהוא צודק, שאכן בעל הבית הבטיח לו שני סלעים, אם אינו יכול להביא ראיה, הוא מקבל סלע אחד בלבד.



**Daf 113: COLLATERAL GIVEN NOT AT THE TIME OF THE LOAN**

**דף קי"ג: "משכון שלא בשעת הלואה"**

A person who lends money wishes to guarantee the return of that debt. **If the lender suspects the borrower will be unable to repay the debt, the lender can demand a pledge of collateral.** There are different types of *mashkonot*, pledges. In this segment we will learn about a *mashkon* known as "*Mashkon She'lo Be'sha'at hal'va'ah*."

If the time for repayment of a debt arrives and the borrower does not have the money available to return, the lender is permitted to sue the borrower. **The Beit Din stipulates that until the borrower is able to repay the debt, the borrower must give the lender an item of value as collateral. This is a "Mashkon Shelo Be'Sha'at Hal'va'ah," collateral that was given not at the time of the loan, but afterwards.**

On this *daf*, we learn a set of laws regarding the taking of collateral.

- 1) The lender is prohibited from forcibly taking the collateral directly from the lender.** Instead, the lender must approach the *Beit Din*, and an agent of the *Beit Din* takes the collateral from the borrower. (If the borrower willingly agrees to remit an item as collateral, there is no problem in accepting it, even without involving the court.)
- 2) The shaliach Beit Din is prohibited from entering the house of the borrower to take the collateral. Rather, the shaliach must stand outside the house and the borrower must bring out the item of his/her choice to serve as collateral.**

לעיתים אדם שמלוה כסף חפץ להבטיח את החזרת החוב. בין היתר, אם הוא חושש שמא ללווה לא יהיה איר להחזיר, הוא יכול לדרוש ממנו משכון. קיימים סוגי משכונות שונים, ובמאמר זה נלמד על משכון המכונה "משכון שלא בשעת הלואה".

אם הגיע מועד פירעון החוב וללווה אין כסף להחזיר, רשאי המלווה לתובעו בבית דין, ובית דין קובע כי עד שיהיה ללווה כסף להחזיר את החוב - עליו לתת למלווה חפץ כל שהוא בעל ערך, כמשכון במקום החוב. זהו "משכון שלא בשעת הלואה" - משכון שניתן שלא בשעת ההלואה, אלא אחריה.

בדף זה לומדים הלכות אחרות לגבי נטילת משכון. א. אסור למלווה לקחת בעצמו בכוח משכון מיד הלווה, אלא עליו לפנות לבית הדין ושליח בית הדין יקח את המשכון מידו (כמוכן אם הלווה מסכים מעצמו לתת משכון, אין כל בעיה לקחת ממנו, גם בלא בית דין).



ב. לשליח בית הדין אסור להיכנס לבית הלווה כדי ליטול ממנו משכון, אלא עליו לעמוד מחוץ לביתו והלווה יוציא לו איזה חפץ שיבחר למשכון.

**Daf 114: MEETING ELIJAHU HANAVI IN A CEMETARY**

**דף קי"ד: מפגש עם אליהו הנביא בבית הקברות**

Eliyahu HaNavi appeared to the *Amora* Rabbah Bar Avuha in a non-Jewish cemetery. Rabbah asked Eliyahu several questions of *halacha* and *Eliyahu HaNavi* answered them all. In the end, Rabbah asked Eliyahu: **Since you are a kohen, how are you permitted to be in a cemetery? It is forbidden for a kohen to become impure through contact with the dead!**

Eliyahu HaNavi answered: Haven't you learned the *Talmud's Seder Taharot*, Order on Purity? There, Rabbi Shimon Bar Yochai states that the graves of non-Jews do not render impure those who stand over them. (Only someone who touches the corpse of a non-Jew becomes *tamei*, impure as a result.)

Rabbah [who was incredibly poor and desperate to earn a livelihood and as such, lacked the time to study as much as he would have liked] replied: "There are six *sedarim*, orders of *Mishnah*. **Two of the sedarim are no longer applicable. Seder Zeraim**, which deals with mitzvot customarily observed only in *Eretz Yisrael*, while I, Rabbah, live in *Babylonia*; and **Seder Taharot**, which deals with the *halachot* of purity that were primarily observed during the time of the *Beit HaMikdash*."

פעם אחת התגלה אליהו הנביא לאמורא רבה בר אבוה בבית קברות של נוכרים. רבה שאל את אליהו שאלות אחרות בהלכה ואליהו הנביא השיב לו עליהן. לבסוף שאלו רבה: "אתה הרי כוהן, ואיך מותר לך להיות בבית הקברות? הרי לכוהן אסור להיטמא למתים!".

השיב לו אליהו הנביא: "וכי לא שנית סדר טהרות, שם נאמר שרבי שמעון בר יוחאי אומר שקברי נוכרים אינם מטמאים את מי שעומד עליהם אלא רק מי שנוגע במת נוכרי נטמא?".

ענה לו רבה: "יש שישה סדרי משנה. שני סדרים אינם נוהגים הלכה למעשה כעת - סדר זרעים, העוסק במצוות הנוהגות רק בארץ ישראל ואני, רבה גר בבבל, וסדר טהרות, העוסק בהלכות טהרה שבעיקר נוהגות בזמן שבית המקדש היה קיים".



**Daf 115: CANCELLATION OF DEBT**

In the seventh year, the *Shemittah* year, along with the prohibition against working the land, there is an additional mitzvah, which is **the mitzvah of *Shmitat Kesafim*, cancellation of debts**. For every individual who lends money to his or her fellow, once the *Shemittah* year ends the debt may be never be collected.

Three mitzvot are stated in the Torah regarding the mitzvah of *Shmitat Kesafim*, and from these we learn the details for observing this mitzvah.

**MITZVAH 1 – Renunciation of the Debt:** If the borrower wants to return the money after the *Shemittah* year, the lender is commanded to say: “I erase it,” that is, the debt is waived.

**MITZVAH 2 – Prohibition of Debt Claim:** The lender is not permitted to pressure the borrower for repayment after the end of the *Shemittah* year.

**MITZVAH 3 – Do Not Avoid Providing a Loan:** It is forbidden to abstain from or refuse to lend money, out of fear the *Shemittah* year will come and the borrower will lose the money that had been lent.

While the prohibition on working the land is observed in *Eretz Yisrael* alone, debt cancellation is binding law all over the world. On this *daf*, we learn that if the lender received a *mashkon*, collateral pledge, from the borrower, then the lender is not obligated to cancel the debt.



**דף קט"ו: מצות שמיטת כספים**

בשנה השביעית, שנת השמיטה, מלבד איסור עבודת האדמה קיימת מצוה נוספת, והיא: **מצות שמיטת כספים**, שכל אדם שהלוה כסף לחברו ועברה שנת השמיטה - אינו יכול לגבות את החוב לעולם.

שלוש מצוות נאמרו בתורה לגבי מצות שמיטת כספים ומנהן נלמד על פרטיה של מצוה זו.

**מצוה א' - ויתור על החוב:** אם הלווה רוצה להחזיר את הכסף לאחר שנת השמיטה, מצוה על המלוה לומר לו: "משמט אני" - מותר אני על החוב.

**מצוה ב' - איסור תביעת החוב:** המלוה אינו רשאי לתבוע את החוב, לאחר שעברה שנת השמיטה.

**מצוה ג' - לא להימנע מהלוואה:** אסור להימנע ולא להלוות כסף מתוך חשש פן תעבור שנת השמיטה והמלוה יפסיד את החוב.

בעוד איסורי עבודת האדמה נוהגים בארץ ישראל בלבד, שמיטת כספים נוהגת גם בחוץ לארץ. בדף זה לומדים שאם המלוה קיבל משכון מן הלווה - הוא אינו חייב לשמוט את החוב.

**D'VAR TORAH: PARASHAT BEHA'ALOTCHA**



**דבר תורה: פרשת בהעלותך**

One way to understand the moral standing of a society is by examining what shocks that society, what halts people in their tracks amid their daily routines. In our story, Aaron and Miriam speak ill of Moshe, and Miriam is struck with *tzara'at* (skin affliction). The entire community halts for a week. In the midst of life's journey, as they traversed the desert towards the Promised Land, everything came to a stop, and the daily routine could not continue. Such an event demanded investigation and reassessment, necessitating a pause. In this way, the Torah sets a high moral standard for *B'nei Yisrael*, teaching them that disrespect toward others, or speaking slander are actions that a just society cannot tolerate. Therefore, everything must come to a halt to engage in soul-searching before moving forward.

אחת הדרכים לדעת מהו המקום המוסרי בו עומדת חברה, בו נמצאים האנשים, היא על ידי בדיקה - מה מזעזע את החברה, מה עוצר את האנשים מלכת באמצע מהלך חייהם הרגיל. בפרשתנו מדברים אהרן ומרים לשון הרע על משה רבנו, מרים מצטרעת והעם עוצר את תנועתו למשך שבוע ימים. באמצע מרוצת החיים, תוף כדי התנועה במדבר לכוון ארץ ישראל הכל נעצר, ולא נתן להמשיך את סדר היום. ארוע שכזה מחייב תחקור ובחינה מחדשת, ולכן חייבים לעצר. בקרה מציבה התורה רף מוסרי גבוה עבור בני ישראל ומלמדת אותם שזלזול בבני אדם או אמירת לשון הרע הם דברים שחברה מתקנת לא יכולה לקבל, ולכן יש לעצר את הכל ולעשות חשבון נפש בטרום ממשיכים.